

Klaas Vanderspoel

Een zaakje van binnenuit

Een thriller in 8 bedrijven

PROLOOG

Inspecteur Hugo Vethoed en zijn assistent brigadier Okko Ram, krijgen te maken met een ogenschijnlijk vrij moeilijke zaak.

Het betreft namelijk een roofoverval op een geldkoerier.

Geen enkele getuige heeft de overval zien plegen.

De geldkoerier, een oudere man, die dit werk gewoonlijk niet doet, is door zijn werkgeefster, mevrouw Filippa Slot van het beveiligingsbedrijf Slot & Grendel noodgedwongen aangewezen om 100.000 euro van Reisbureau Gist naar een bank te brengen.

Deze bank is nota bene in dezelfde straat gevestigd!

De geldkoerier, Han Sop genaamd, komt echter niet ver.

Nog nabij het reisbureau wordt hij onverwachts neergeslagen en van het geld, verpakt in een zwart koffertje, beroofd.

Aan het politionele duo Vethoed en Ram de taak de roofoverval op te lossen.

Daarin slagen zij tenslotte met verve!

8 personen:

Politie-inspecteur Hugo Vethoed.

Brigadier Okko Ram, zijn assistent.

Filippa Slot, eigenares van Beveiligingsbedrijf Slot & Grendel

Han Sop, koerier van Beveiligingsbedrijf Slot & Grendel

Rijk De Smijter, eigenaar / directeur van Reisbureau Gist.

Wilma Klimop, boekhoudster van Reisbureau Gist.

Lecka Stuck, secretaresse van Rijk De Smijter.

Karel Deurman, portier van Reisbureau Gist.

1e BEDRIJF

(Het hoofdbureau van de plaatselijke politie)

De kamer van inspecteur Hugo Vethoed en brigadier Okko Ram.

De inspecteur zit achter zijn schrijfbureau. De brigadier zit er voor.

Aan de wand hangen posters met foto's van gezochte misdadigers.

(De telefoon begint te rinkelen. De inspecteur neemt de hoorn op.)

VETHOED:

Met inspecteur Vethoed. Wat zegt u? Is hij zwaar gewond? In het ziekenhuis... Goed, ik heb het genoteerd. We zijn er over ongeveer tien minuten.

(Hij legt de telefoonhoorn weer neer en wendt zich tot zijn assistent)

VETHOED:

Brigadier Ram!

RAM:

Ja, inspecteur? Wat wenst u?

VETHOED:

Ik wil een plattegrond van onze stad.

RAM:

Maar die heeft u toch wel?

VETHOED:

Ik had inderdaad eentje. Hij lag onder de poot van de tafel daar in de hoek.

RAM:

Onder de poot van de tafel, inspecteur?

VETHOED:

Ja, een van de poten is korter dan de andere drie. Maar ik vermoed dat de werkster de plattegrond verwijderd heeft. Misschien heeft ze hem zelfs wel weggegooid.

RAM:

Ligt hij niet niet onder de paperassen op uw bureau?

VETHOED:

Ik kan hem niet vinden. Vertel me eens Ram, hoe zie jij toch kans om jouw bureau zo schoon te houden?

RAM:

Heel eenvoudig, meneer, ik gooi alles weg dat ik niet meer nodig heb. De rest stop ik dan in de laden van mijn bureau of in de archiefkast.

VETHOED:

Oh! Doe je dat zo? Dan kun je me dus ook wel vertellen waar jouw eigen plattegrond is?

RAM:

Hier in de archiefkast. Onder de S van Stad. Kijk, hier heb ik hem al. Welke straat zoekt u?

VETHOED:

De Kerkstraat

RAM:

O, die weet ik wel te vinden. Dat is een zijstraat van de Hoofdstraat.

VETHOED:

Dat is erg goed van je, Ram. Je hebt een heleboel geleerd in de drie weken dat je hier werkt.

RAM:

Ik nam de plattegrond elke avond mee naar huis en leerde hem uit het hoofd,

VETHOED:

Is dat zo?

RAM:

Ja, inspecteur. Dat hebben ze ons op de politieschool geleerd. Een goede detective moet...

VETHOED:

In orde, brigadier. Heel goed. Je hebt me nu al drie keer les gegeven deze week. Kom, trek je jack aan. We gaan op stap. Er is werk aan de winkel voor ons!

RAM:

Naar de Kerkstraat?

VETHOED:

Inderdaad. Daarna moet je me naar het ziekenhuis rijden. Ik neem aan dat je vroeger op de politieschool ook hebt leren chaufferen?

RAM:

Nou en of! Wat moeten we in het ziekenhuis doen, inspecteur?

VETHOED:

Een geldkoerier van een beveiligingsbedrijf is op zijn hoofd geslagen.

RAM:

Een roofoverval zeker?

VETHOED:

Inderdaad. Hij vervoerde maar liefst 100.000 euro. Hij is volgens de arts uit het ziekenhuis

op zijn achterhoofd geslagen met een zwaar voorwerp. Hij moet nagenoeg meteen bewusteloos zijn geraakt.

RAM:

Was het een van onze vroegere mensen?

VETHOED:

Bedoel je soms een ex-politieman?

RAM:

Ja, meneer. Een heleboel ex-politie-mensen werken voor beveiligingsbedrijven, moet u weten.

VETHOED:

Is dat een vaststaand feit?

RAM:

Ja - oh, neem me niet kwalijk. Ik dacht dat u dát wel wist.

VETHOED:

Nou, deze man kwam toevallig uit het leger, dat wil zeggen het Leger des Heils, voordat hij koerier werd.

RAM:

Voor welke veiligheidsdienst werkt hij, meneer?

VETHOED:

Voor beveiligingsbedrijf Slot & Grendel. Ze bestaan ongeveer 10 jaar. Het is een klein bedrijf. Er werken zo'n 15 man. Ze schijnen trouwens erg goed te zijn.

RAM:

Wie heeft de koerier gevonden?

VETHOED:

Een zekere mevrouw Titia Bustepracht. Zij belde ons dadelijk op.

RAM:

Er zijn gelukkig nog goede burgers, inspecteur.

VETHOED:

Zeg dat wel. Maar we moeten nu naar naar het ziekenhuis. Zorg dus alvast maar voor een wagen.

RAM:

Goed, inspecteur. Op welke afdeling ligt hij daar? Weet u dat ook?

VETHOED:

Op de afdeling spoedopname. In een privékamer aan het eind van de gang.

RAM:

Weet u zijn naam al?

VETHOED:

Han Sop heet hij.

2e BEDRIJF

(Plaatselijk ziekenhuis - Afdeling Spoedopname.)

Han Sop ligt in het ziekenhuisbed. Hij heeft een verband om zijn hoofd. De twee politiemensen staan elk aan een kant van zijn bed. De man maakt nog een ietwat versufte indruk.

RAM:

Meneer Sop? Meneer Sop?

VETHOED:

De medicijnen hebben hem zeker slaperig gemaakt. Meneer Sop - kunt u ons horen?

SOP:

Ja... ja. Mag ik wat te drinken hebben?

VETHOED:

Daar staat een glas water, Ram. Geef hem dat maar.

RAM:

Komt dik in orde.

SOP:

Wie bent u eigenlijk, heren?

VETHOED:

Ik ben inspecteur Vethoed van de politie. Begrijpt u mij?

SOP:

Ja... jazeker, meneer.

RAM:

Hier is het water. Drinkt u maar, ik zal het glas wel vasthouden. Nee, u kunt zo wel blijven

liggen. Zo, dat is het dan.

SOP:

Hartelijk dank, meneer. Dat was heerlijk fris. Daar knap je van op.

VETHOED:

Wat is er precies voorgevallen, meneer Sop?

SOP:

Hij sloeg me op m'n hoofd.

VETHOED:

Wie sloeg u?

SOP:

Een man. En er was een vrouw. Ik zag later ook een vrouw. Mijn koffertje. Waar is mijn zwarte koffertje? Waar is dat gebleven?

VETHOED:

Vergeet dat koffertje maar even. Wie sloeg u?

SOP:

Hij kwam opeens achter me staan. Aan de rechterkant. Sloeg me meteen op het hoofd. O, waar is m'n koffertje toch?

VETHOED:

Wie? Wie sloeg u? Kon u hem zien?

SOP:

Nee. Ik heb hem helaas niet gezien.

VETHOED:

Zag u helemaal niets?

SOP:

Een paar schoenen. Vanuit mijn ooghoek. Ja - zwarte schoenen. Zéér glimmend gepoetst. Ooh! Mijn hoofd!

VETHOED:

We kunnen hem beter voorlopig met rust laten, Ram. Hij kan ons toch niet veel vertellen.

RAM:

Zeg dat wel. Hij valt trouwens weer in slaap.

VETHOED:

Zo, dus een man met glimmende zwarte schoenen.

RAM:

En een vrouw. Wie zou dat zijn? Wat denkt u, inspecteur?

VETHOED:

Misschien was het de vrouw die de politie heeft gebeld. Die Titia Bustepracht. Mooie naam trouwens.

RAM:

Ja, werkelijk een prachtnaam. Zeg inspecteur, misschien hoorde ze wel bij de overvaller. Wat denkt u daarvan?

VETHOED:

Tja, wie weet? Misschien is het ook een zaakje van ingewijden.

RAM:

Ingewijden? Hoe bedoelt u dat?

VETHOED:

Ja, de dief werkt misschien ook bij de veiligheidsdienst. Of wellicht het is iemand die op de bank werkt.

RAM:

De koerier moest het geld naar de bank brengen, nietwaar?

VETHOED:

Dat klopt. Verder is het ook mogelijk iemand die bij Reisbureau Gist werkt.

RAM:

Reisbureau Gist? Is dat soms de firma die het geld kwijtgeraakt is?

VETHOED:

Inderdaad, Ram. Een heleboel van dit soort overvallen gebeuren door ingewijden.

RAM:

Wie van de gegadigen kan volgens u als dader in aanmerking komen?

VETHOED:

Dat zal ik pas kunnen zeggen, als we met ze gesproken hebben. Kom mee, Ram. Laat meneer Sop maar slapen.

RAM:

Waar gaan we nu het eerst naar toe, inspecteur?

VETHOED:

Naar beveiligingsbedrijf Slot & Grendel. Daar mag je me naar toe rijden, brigadier. Ik ben benieuwd wat mevrouw Slot ons te vertellen heeft.

RAM:

Mevrouw Slot?

VETHOED:

Zij is de eigenares annex directrice van Veiligheidsdienst Slot & Grendel.

3e BEDRIJF

(In het directiekantoor van Beveiligingsbedrijf Slot & Grendel)

Directrice Filippa Slot komt de twee politiemannen dadelijk tegemoet. Op haar rechterwang zit een flink litteken. Zij steekt na de kennismaking meteen van wal.

SLOT:

Ik ben bang dat het erg slecht voor onze naam is. Bijzonder slecht zelfs. Maar wat kunnen we er nog aan doen?

RAM:

Is het al eens eerder voorgevallen, mevrouw Slot?

SLOT:

Nee. We zitten al jaren in deze business. Dit is de eerste keer.

VETHOED:

Wat weet u van de overval af?

SLOT:

Feitelijk niets. Dat wil zeggen - de politie heeft ons een en ander verteld. Dat is echter alles.

VETHOED:

Vertelt u ons eens iets over Han Sop, uw koerier. Hoe oud is hij?

SLOT:

In juli is hij 57 geworden.

RAM:

Wat? Is hij al 57 jaar? Dat had ik hem niet gegeven!

SLOT:

Nee, hij ziet er inderdaad jonger uit. . Hij is echter onze oudste medewerker. Hij zit normaal altijd op kantoor.

VETHOED:

Waarom zat hij vanmorgen dan niet op kantoor?

(Brigadier Ram maakt intussen ijverig notities in steno)

SLOT:

Al onze andere medewerkers waren op stap. En een stuk of wat zijn ziek. Dus moest ik Sop vragen of hij het geld van Reisbureau Gist naar de bank wilde brengen. Het is trouwens maar een kippeneindje van het reisbureau naar de bank.

RAM:

Dat klopt, mevrouw.

VETHOED:

U koos Sop zelf uit, mevrouw Slot?

SLOT:

Inderdaad, inspecteur. Een stomme fout, denk ik nu.

VETHOED:

Tja. Wie brengt normaal het geld van het reisbureau naar de bank?

SLOT:

Niemand speciaal. Dat wisselt altijd. Maar voor grote bedragen gebruiken we altijd mannen in uniform.

RAM:

Was meneer Sop ook in uniform, mevrouw?

SLOT:

Nee, hij droeg zijn eigen kleren. Hij heeft geen uniform meer.

VETHOED:

En hij was alleen?

SLOT:

Ja, zoals ik al zei, we waren niet in staat iemand anders te sturen. De rest van onze mensen waren met andere zaken in de weer. Of zijn helaas ziek.

RAM:

Waarin had Sop het geld opgeborgen?

SLOT:

In een zwart koffertje. Zoiets valt immers het minste op. Als het om grote hoeveelheden geld gaat, dan gaat het in een van onze speciale zwaarbewaakte geldtransportwagens.

VETHOED:

Het is vandaag woensdag. Wordt het geld van Reisbureau Gist altijd op woensdag weggebracht?

SLOT:

Nee, dat gebeurt elke week op een andere dag.

RAM:

Hoeveel geld had meneer Sop precies bij zich, mevrouw?

SLOT:

Exact 100.000 euro, in dit geval 200 biljetten van 500 euro.

RAM:

Zoveel geld in één keer?

SLOT:

Nou, dat is zeker niet ongebruikelijk bij ons, brigadier. Vaak nog veel meer zelfs.

RAM:

Wanneer verliet hij het gebouw?

SLOT:

Hij bereikte het reisbureau precies om 8.30 uur. De boekhoudster daarvan belde ons om na te gaan of hij inderdaad een van onze mannen was.

VETHOED:

Dat is gebruikelijk, nietwaar?

SLOT:

Zeker, dat klopt, inspecteur. Daarna telden ze om de beurt het geld. Han Sop verliet het reisbureau weer om 9.05 uur.

VETHOED:

Het je alles genoteerd, Ram?

RAM:

Ja, ik heb alles opgeschreven, inspecteur.

SLOT:

De boekhoudster liep nog met hem mee tot bij de deur. Zij zag Sop de straat inlopen. De bank is aan de andere eind van de straat, te voet ongeveer 100 meter lopen.

RAM:

Wacht even, mevrouw. Als het slechts 100 meter lopen is, waarom brengt het reisbureau dan zelf het geld niet naar de bank?

SLOT:

Het geld moet vervoerd worden door een geldtransportbedrijf of beveiligingsbedrijf.

Anders willen de verzekeringsmaatschappijen geen verzekering afsluiten. Dat zijn in ons vak ijzeren wetten.

VETHOED:

Juist, op die manier. Wat gebeurde er later?

SLOT:

We kregen een telefoontje van de politie. Ze vertelden dat een vrouw Sop gevonden had in de bewuste straat. Hij was neergeslagen.

VETHOED:

Mevrouw Slot, kan een van uw stafleden de dief geholpen hebben?

SLOT:

Nee, dat is uitgesloten! Kijk inspecteur, ik was zelf 10 jaar bij de politie voordat ik met mijn bedrijf begon. Ik herken een eerlijk man als ik hem zie. En ik heb al mijn mannen zelf uitgekozen. Dus mijn antwoord moet nee luiden.

VETHOED:

Heeft u enig idee wie het wel gedaan kan hebben?

SLOT:

Totaal geen idee, inspecteur. Misschien was het een zaakje met ingewijden. Maar dan niet van hieruit.

VETHOED:

Juist, mevrouw. Voordat we gaan, kunt u ons een foto geven van Han Sop?

SLOT:

Natuurlijk, dat is geen probleem. We hebben foto's van al onze medewerkers. Moment, ik zal even kijken. Hier heb ik hem al. Alstublieft.

VETHOED:

Dank u wel. Zo'n foto kan ons misschien later nog van pas komen. Nou, dit was het wel zo'n beetje, mevrouw Slot. Bedankt voor uw moeite en de medewerking.

SLOT:

Ik loop niet mee naar de deur, heren. Ik heb nog veel werk te doen, dat begrijpt u wel. En zeker na dit uiterst vervelende zaakje.

RAM:

Inspecteur - mag ik nog iets vragen aan mevrouw Slot?

VETHOED:

Natuurlijk, ga je gang.

(De inspecteur gaat intussen telefoneren met Reisbureau Gist)

RAM:

Mevrouw Slot, een van uw mannen is erg gewond. U bent een groot bedrag aan geld kwijtgeraakt. Toch lijkt u niet erg onder de indruk.

SLOT:

Denkt u eens goed na, brigadier. Als er geen dieven waren, had mijn firma immers ook geen bestaansrecht. Er zijn een heleboel mensen die geld willen stelen. En mijn mannen vervoeren vaak heel veel geld. Waarom zou ik dan verrast zijn? Natuurlijk is het niet leuk, maar ik ga er niet om huilen. Dit is geen werk voor mietjes. Maar dat wist ik toen ik mijn zaak startte. Nog meer vragen, brigadier?

RAM:

Nee, mevrouw. Ik dank u wel. Hopelijk neemt u mij de vraag niet kwalijk.

SLOT:

Welnee, brigadier. Ik kan wel tegen een stootje. En u moet uw werk ook doen.

VETHOED: (inmiddels klaar met zijn telefoongesprek)

We zullen maar weer eens opstappen. Dank u wel, mevrouw Slot. U bent ons erg behulpzaam geweest.

RAM:

Ik neem aan dat we nu naar Reisbureau Gist gaan, inspecteur?

VETHOED:

Dat klopt, brigadier. We gaan een praatje maken met de eigenaar, de heer Rijk de Smijter. Hij verwacht ons. Ik heb net telefonisch een afspraak met hem gemaakt.

(Het tweetal verlaat het kantoor van mevrouw Slot.)

4e BEDRIJF

(Reisbureau Gist - het kantoor van de directeur / eigenaar)

De heer Rijk De Smijter zit achter zijn bureau. De deur gaat open. De beide politiemannen komen binnen.

DE SMIJTER: (op joviale toon)

Kom binnen, heren, kom binnen. Mijn naam is De Smijter. Ik ben blij u te zien. Wat een verschrikkelijke dag. Ontzettend zelfs. Ga toch zitten, heren.

VETHOED: (sluit de deur)

Dank u. Heeft u nog nieuws over de overval, meneer De Smijter?

DE SMIJTER:

Nieuws? Helaas, totaal niets. Ik hoopte eigenlijk dat u goed nieuws had...

VETHOED:

Tja, de geldkoerier ligt in het ziekenhuis.

DE SMIJTER:

Arme kerel. Ik heb medelijden met hem. Echt waar. Maar het is de schuld van zijn bazin.

RAM: (maakt ook nu weer vlijtig aantekeningen in zijn notitieboekje)

Hoe bedoelt u dat, meneer?

DE SMIJTER:

Voor dit soort werk heb je jonge, alerte mannen nodig, nietwaar? Hij was al over de vijftig. Ik bedoel - om zo'n man te sturen. Te gek eigenlijk!

VETHOED:

Wilt u ons nu een paar vragen beantwoorden, meneer De Smijter?

DE SMIJTER:

Uiteraard! Gaat gerust uw gang. Ik sta geheel tot uw beschikking.

VETHOED:

Bent u verzekerd tegen diefstal, meneer De Smijter?

DE SMIJTER:

Verzekerd? Uiteraard, inspecteur. Maar ik heb het geld nu nodig. Die uiterst trage verzekeringsmaatschappijen wachten altijd erg lang met het uitbetalen, moet u weten. Dat maakt mijn zaak kapot. Dat kan ik u wel vertellen.

VETHOED:

Nou, we krijgen het geld misschien wel voor u terug, meneer De Smijter.

DE SMIJTER:

Dat hoop ik. Dat hoop ik zelfs vurig! Als dat niet gebeurt, dan ga ik vast en zeker failliet!

RAM:

Wat liep er mis, denkt u?

DE SMIJTER:

Ik weet het echt niet, brigadier. Hoe kan iemand dat weten? Maar wat geeft het? Het geld is weg. De rest is allemaal tijdverspilling.

VETHOED:

Dat is mogelijk, als u ons tenminste niet wilt helpen, meneer De Smijter. Wilt u dan nu mijn vragen beantwoorden? Denkt u dat de overval gepland was?

DE SMIJTER:

Hoe zou dat nu kunnen? We laten het geld elke week op een andere dag wegbrengen.

VETHOED:

Dus u denkt dat het toevallig voorgevallen is?

DE SMIJTER:

Misschien liep toevallig iemand net die straat - hij zag het zwarte koffertje, sloeg de koerier neer en nam het koffertje mee!

RAM: (op sarcastische toon)

En vond er later tot zijn grote verbazing 100.000 euro in! Een geweldige verrassing moet dat zijn geweest!

VETHOED: (lachend)

Zeg dat wel!

DE SMIJTER:

Op dat tijdstip is het erg rustig in onze straat. Iedereen kon de koerier van achteren benaderen, hem neerslaan en het koffertje afpakken.

VETHOED:

Alles is mogelijk, naar ik aanneem. Maar laten we teruggaan naar het begin.

DE SMIJTER:

Uitstekend. Nou, gistermiddag, vroeg ik mevrouw Klimop, het geld voor de bank klaar te leggen.

VETHOED:

Mevrouw Klimop?

DE SMIJTER:

Dat is onze boekhoudster, mevrouw Wilma Klimop.

VETHOED:

Ik wil haar straks graag even spreken. Noteer haar naam maar even, Ram.

DE SMIJTER:

Ik kan haar nu ook meteen wel even laten komen, inspecteur. Zij weet er meer van dan ik.

Feitelijk gaf zij het geld aan de koerier. Ikzelf heb die koerier niet gezien.

VETHOED:

U hebt hem ook nooit eerder gezien?

DE SMIJTER:

Nee, hoor. Op mijn kantoor is het altijd erg rustig. Ik zie bijna nooit iemand behalve af en toe mijn werknemers en wat bezoekers.

VETHOED:

Juist, op die manier. U vroeg mevrouw Klimop om het geld klaar te leggen. Wat gebeurde er daarna?

DE SMIJTER:

Zij belde de firma Slot op.

VETHOED:

Wist nog iemand anders van dat geld af?

DE SMIJTER:

Ja, natuurlijk. Het kantoorpersoneel ook.

RAM:

Het kantoorpersoneel?

DE SMIJTER:

Ja. Als ik het over het kantoorpersoneel heb... dat bestaat slechts uit vier personen. Inclusief de portier en mijn persoontje. Het is meer een kleine familie.

VETHOED:

Wat deed mevrouw Klimop verder?

DE SMIJTER:

Tja, al datgene dat gebruikelijk was, dunkt me.

VETHOED:

Dus de firma Slot stuurde hun koerier vanmorgen hier naar toe?

DE SMIJTER:

Inderdaad, hij heeft echter nadat hij hier vertrokken was, de bank helaas niet bereikt...

VETHOED:

Nee, dat klopt. Dus de koerier droeg een gewoon zwart koffertje. Waarom zou iemand dat persé willen stelen?

DE SMIJTER:

Dat zou ik ook niet weten? Maar zulke dingen gebeuren toch. Je leest het vaak genoeg in de kranten. Een zwart koffertje wekt altijd de indruk iets waardevols te bevatten. Denkt u ook niet?

VETHOED:

Misschien wel. Best mogelijk.

RAM:

Hoe laat kwam u vanmorgen op kantoor, meneer De Smijter?

DE SMIJTER:

Ongeveer 20 voor 9, denk ik. Ja, 20 voor 9, volgens mij.

VETHOED:

Goed, dat was het dan. Dank u wel, meneer De Smijter. Wees maar niet bang, we zullen onze uiterste best om het geld weer op te sporen.

DE SMIJTER:

Oh, daar is het te laat voor. Veel te laat. We zullen het geld nooit terugzien. Dit is een

zwarte dag voor Reisbureau Gist. Een afschuwelijke, vreselijke dag, een rampdag!

VETHOED:

Kunnen we nu een gesprek hebben met uw boekhoudster?

DE SMIJTER:

Maar natuurlijk. Geen enkel probleem, hoor. Ik zal u persoonlijk naar haar kantoor brengen.

RAM:

Niet nodig, meneer De Smijter. We vinden het wel. We zijn er toen we binnenkwamen, al langs gekomen.

5e BEDRIJF

(Het kantoor van Wilma Klimop, de boekhoudster van Reisbureau Gist)

Wilma Klimop blijkt een vlot geklede, nog jonge vrouw te zijn.

VETHOED:

Mevrouw Klimop, nietwaar? Ik ben inspecteur van politie. Mijn naam is Vethoed. En dit is mijn collega, brigadier Ram.

KLIMOP:

Ach ja. U komt natuurlijk met betrekking tot de overval op de geldloper.

VETHOED:

Precies. We willen u graag enkele vragen stellen.

KLIMOP:

Ja, natuurlijk, inspecteur. Dat is begrijpelijk.

VETHOED:

Wanneer hoorde u er voor het eerst over?

KLIMOP:

Over de overval op de geldkoerier? Dat was om ongeveer half 10. Mevrouw Slot belde ons er over op.

VETHOED:

Hoe laat ging Han Sop, de geldkoerier, hier weg, mevrouw Klimop?

KLIMOP:

Dat moet om plusminus 10 over negen zijn geweest.

VETHOED:

Het was dus 20 minuten later dat u over de overval ingelicht werd?

KLIMOP:

Inderdaad, inspecteur.

VETHOED:

Had u de geldkoerier Han Sop ooit eerder ontmoet?

KLIMOP:

Nee, nooit eerder. Dat weet ik zeker. Ik vroeg hem naar zijn legitimatiebewijs van de firma Slot & Grendel. Daarna belde ik de firma op en contoleerde of het nummer op zijn legitimatiebewijs klopte. Dat bleek inderdaad het geval te zijn.

RAM:

Is dat de gebruikelijke gang van zaken?

KLIMOP:

Ja, dat doen we steevast. Dat zijn we trouwens verplicht.

VETHOED:

En het is voldoende dat u alleen het nummer aan Slot opgeeft?

KLIMOP:

Zeker, inspecteur. Verder hoeven we niets te weten van de koeriers, alleen hun legitimatie-nummer.

VETHOED:

Was het geld apart verpakt, mevrouw Klimop?

KLIMOP:

Ja, het zit altijd in linnen zakjes. Kijk, zo zien die zakjes eruit.

(Ze opent een la en haalt er een klein linnen zakje uit. Het logo van het reisbureau staat er op.)

VETHOED:

In orde. Dank u wel. Mag ik nog even het andere personeel spreken, mevrouw Klimop?

KLIMOP:

Nou, er is verder slechts nog mevrouw Lecka Stuck, de secretaresse van meneer De Smijter. O ja, dan is er nog de portier. Karel Deurman heet hij.

VETHOED:

Juist, mevrouw. Mogen we nu mevrouw Stuck ook even spreken?

KLIMOP:

Ja, natuurlijk, inspecteur.

(Ze neemt de telefoonhoorn op en tikt een nummer in.)

KLIMOP:

Mevrouw Stuck? Wilt u even een momentje hier komen? Graag!

(Ze legt de hoorn weer op de haak.)

VETHOED:

We willen haar graag even alleen spreken, mevrouw Klimop.

KLIMOP:

Oh ja, natuurlijk. U kunt mijn kantoor wel zo lang gebruiken.

(De deur gaat open. Een mooie jongedame komt heupwiegend binnen. Brigadier Ram kijkt haar verlekkerd aan. Hij likt zich zelfs om de mond!)

STUCK:

U had mij nodig, mevrouw Klimop?

KLIMOP:

Ik persoonlijk niet. Deze beide heren willen u graag enige vragen stellen.

STUCK: (vol verbazing)

Mij? Waarom dat?

KLIMOP:

Het duurt vast niet lang, hoor. Ik laat je even alleen met de heren en kom over tien minuten terug.

(Ze verlaat het kantoor)

VETHOED:

Gaat u zitten mevrouw Stuck. U bent de secretaresse van meneer De Smijter?

STUCK:

Ja, dat klopt. En wie bent u als ik vragen mag?

VETHOED:

Ik ben inspecteur Vethoed. En dit is mijn assistent brigadier Ram. We zijn van de plaatselijke politie.

STUCK:

U verknoeit uw tijd met mij, inspecteur. Ik weet van niets. En ik wil dat liever ook zo houden.

VETHOED:

Wanneer bent u hier komen werken?

STUCK:

Bij Reisbureau Gist? In februari van dit jaar.

VETHOED:

En waar hebt u daarvoor gewerkt?

STUCK:

Bij een tweetal andere reisbureau's hier in de stad.

RAM:

En wat deed u daar voor werk?

STUCK:

Hetzelfde wat ik hier ook doe.

RAM:

En wat is dat dan?

STUCK:

Het lijkt zo langzamerhand wel een verhoor. Ik ben secretaresse. Weet u wat dat inhoudt? Ik schrijf de hele dag de woorden van andere mensen op. Ik stuur ze naar mensen die ik helemaal niet ken. Als zij terugschrijven, heb ik dan een kans om ze een antwoord te geven? Oh nee, hoor. Iemand anders doet dat. Ik schrijf hun antwoord op en stuur het terug. Ik ben slechts een machine. Vraag me dus niet of ik van mijn werk hou. Dat doe ik namelijk niet. Ik geef pas om een firma, als die mij meer salaris geeft.

VETHOED:

Vergeef me de vraag, mevrouw Stuck. Heeft u al eens moeilijkheden met de politie gehad?

STUCK:

Natuurlijk niet.

VETHOED:

Wat weet u van de overval op de geldkoerier, mevrouw?

STUCK:

Totaal niets!

RAM:

Wanneer kwam u hier vanmorgen, juffrouw Stuck?

STUCK:

Om ongeveer tien over 9.

VETHOED:

Dus toen u aankwam, was de koerier net weg?

STUCK:

Inderdaad, meneer.

VETHOED:

Dus u hebt hem niet gezien?

STUCK:

Nee, hoor. Ik zei het al - u verknoeit uw tijd. Ik weet echt niets.

RAM:

Wie gaan hier meestal over het geld, mevrouw Stuck?

STUCK:

Meneer De Smijter en mevrouw Klimop. En soms ik. Bijvoorbeeld in de vakantietijd of in geval van ziekte.

VETHOED:

Wie zou het gedaan hebben, denkt u?

STUCK:

Tja, u bent van de politie. U moet het mij maar vertellen. Ik weet immers van niks.

VETHOED:

Nog één ding, juffrouw Stuck. Ik wil graag dat u deze foto eens bekijkt.

(Hij toont haar een foto van Han Sop.)

STUCK:

Wie is dat?

VETHOED:

Heeft u hem nooit eerder gezien?

STUCK:

Nee, hoor. Is het soms de geldkoerier waar iedereen het over had?

(Ze geeft hem de foto terug.)

VETHOED:

Inderdaad, goed geraden. Dat was alles, mevrouw Stuck.

STUCK:

Nou, ik ben blij toe. Mag ik nu gaan?

VETHOED:

Voor het ogenblik wel. Wilt u alstublieft wel in het gebouw blijven? Misschien moeten we nogmaals met u spreken.

STUCK:

Ik ga nergens heen. Tenminste niet voor sluitingstijd. Ik heb een baan moet uw weten!

VETHOED:

Goedemorgen, mevrouw Stuck. Bedankt voor uw medewerking.

(Mevrouw Lecka Stuck verlaat het kantoor. Brigadier Ram kijkt haar opnieuw nogal

begerig na.)

RAM:

En, inspecteur? Dat waren ze allemaal, nietwaar?

VETHOED:

Inderdaad.

RAM:

En ze dragen allemaal toevallig zwarte glimmende schoenen.

VETHOED:

Ja, zelfs juffrouw Stuck, die haar naam bepaald eer aandoet. Jij vond dat trouwens ook, ik zag je wel kijken!

RAM:

Zegt u dat wel, inspecteur! Maar er is nog één persoon die ik graag zou willen spreken.

VETHOED:

Oh ja? Wie dan wel?

RAM:

De man aan de vcoordeur. De portier bedoel ik.

VETHOED:

Tja... waarom ook niet...

RAM:

Uw stem klinkt niet erg geestdriftig.

VETHOED:

Oh, toch wel. Het kan geen kwaad. Maar ik wil eerst nog even met mevrouw Klimop praten.

RAM:

Terwijl u dat doet, kan ik misschien even met de portier gaan praten.

VETHOED:

Ja, dat is in orde, Ram.

RAM:

En mag ik de foto van Han Sop meenemen?

VETHOED:

Natuurlijk, Ram. Zeg even tegen mevrouw Klimop, dat ik straks nog even met haar wil spreken. Ik heb haar iets vergeten te vragen. Iets dat wel eens belangrijk voor ons onderzoek zou kunnen zijn.

6e BEDRIJF

(De entree-hal. De bali van de portier)

De portier is een wat oudere man. Hij moet rond de 60 zijn.

RAM:

Heeft u alstublieft een minuutje voor me?

PORTIER

Waarvoor als ik vragen mag?

RAM:

Bent u de portier hier?

PORTIER

Wie wil dat eigenlijk weten?

RAM:

Ik wil dat graag weten. Brigadier Ram van de plaatselijke politie.

PORTIER

Tjonge, een ras- en wasechte brigadier nog wel. U bent wel een beetje jong voor die rang, is het niet?

RAM:

Wilt u alstublieft alleen mijn vragen beantwoorden?

PORTIER

U heeft mij anders nog niets gevraagd. Waar is de inspecteur?

RAM:

Hij is nog boven.

PORTIER

Hij praat zeker met een belangrijker persoon, nietwaar? Een portier is zeker te min voor hem...

RAM:

Zit u al de hele morgen achter deze balie?

PORTIER

Daar betalen ze me wel voor. Al is het niet bepaald rijkelijk...

RAM:

Is het nu ja of nee?

PORTIER

Natuurlijk zit ik hier de hele tijd al. Ik heb een volledige dagtaak. Ik begin om 8 uur, en eindig om 4 uur. Andere personen hebben veel betere werktijden.

RAM:

Wilt u eens naar deze foto kijken?

PORTIER

Wie is het? Wacht, even mijn fok opzetten.

(De portier zet zijn leesbrilletje op.)

RAM:

Dat moet u me vertellen, als u het tenminste weet.

PORTIER

Oh ja. Ik zie het al!

RAM:

En, wie is het dan?

PORTIER

Het is die koerier van vanmorgen, is het niet?

RAM:

Bingo! Wanneer zag u hem?

PORTIER

Vanmorgen natuurlijk.

RAM:

Wanneer precies?

PORTIER

Hij kwam binnen toen ik meneer De Smijter de morgenpost gaf.

RAM:

Hebt u met hem gesproken?

PORTIER

Gesproken? Met allerlei telefoontjes, met mensen die in en uitlopen, wanneer heb ik in hemelsnaam tijd om met mensen te praten? Ik vroeg hem naar zijn legitimatiekaart. Ik was niet zeker van hem.

RAM:

Waarom niet?

PORTIER

Hij leek totaal niet op een Slot-koerier. Hij droeg namelijk geen uniform. En hij was alleen - normaal zijn er altijd twee. Bovendien was hij niet zo jong meer. Meer van mijn leeftijd dunkt me.

RAM:

En wat deed u daarna?

PORTIER

Ik stuurde hem als gebruikelijk naar het kantoor van mevrouw Klimop.

RAM:

Was meneer De Smijter nog bij u toen de koerier terugkwam?

PORTIER

Nee, meneer De Smijter was naar zijn auto gegaan om iets op te halen. Ik was dus alleen.

RAM:

Langs welke weg verliet de koerier het gebouw?

PORTIER

Hij ging natuurlijk door de voordeur. Wat denkt u anders? Door het raam soms?

RAM:

Dus hij ging door de voordeur naar buiten... en toen door de straat naar de bank?

PORTIER

Vraag dat niet aan mij. Ik blijf altijd op mijn post. Ik weet niet waar ze heengaan. Ik kijk ze heus niet na, hoor. Dat wil zeggen, een mooi vrouwtje wil ik soms nog wel eens nakijken.

RAM:

Wanneer kwam mevrouw Stuck binnen?

PORTIER

Dat weet ik nog wel. Haar vergeet je niet zo gauw... Ze kwam net binnen toen de koerier weggegaan was.

RAM:

Dus dat klopte wel. Vertel me eens waar is de parkeerplaats voor auto's.

PORTIER

Daar staat u momenteel op.

RAM:

Wees alstublieft niet zo grappig. Tenzij u deze vragen liever op het hoofdbureau wilt beantwoorden...

PORTIER

Toch is het de waarheid. Hieronder bevindt zich onze parkeergarage.

RAM:

Neemt u me dan niet kwalijk. Zeg, hoe kun je daar inrijden?

PORTIER

De ingang van de parkeergarage is hier vlakbij om de hoek. En hier achter me is een deur die met de garage in verbinding staat.

RAM:

Dus meneer De Smijter ging door die deur naar zijn auto?

PORTIER

Dat klopt als een zwerende vinger.

RAM:

En hoe lang hebt bent u hier weggeweest?

PORTIER

Probeer niet al te slim te zijn, brigadier. Ik heb nooit gezegd dat ik mijn post verlaten heb. Sinds ik vanmorgen met werken begon ben ik hier al. Ik ben zelfs niet naar het toilet geweest!

RAM:

Ik moet dat natuurlijk nog controleren.

PORTIER

Dat ik al of niet naar het toilet ben geweest? Wacht eens even. Wat tracht u eigenlijk te suggereren?

RAM:

Ik suggereer niets. Zeg, hoe luidt uw naam feitelijk?

PORTIER

Ik heet voluit Karel Deurman.

RAM:

Mooi, dat was het wel, Deurman.

PORTIER

Ze noemen me meestal meneer Deurman.

RAM:

Juist, neem me niet kwalijk. Misschien heb ik u later nog nodig, meneer Deurman.

PORTIER

Voor een ander babbeltje? Dat zou leuk zijn. Ik zie u graag terug. Vertel het uw vrienden ook maar. Ik ben altijd hier, op alle werkdagen.

7e BEDRIJF

(Het kantoortje van Wilma Klimop)

Inspecteur Hugo Vethoed ondervraagt mevrouw Klimop nogmaals.

VETHOED:

Het spijt me dat ik zoveel van u tijd moet roven, mevrouw Klimop, maar ik verwonderde me over iets.

KLIMOP:

Wat dan, inspecteur?

VETHOED:

Waarom ging u eigenlijk niet met die koerier mee naar de bank?

KLIMOP:

Ik? Dat is toch zeker niet mijn werk?

VETHOED:

Nee, maar vanmorgen was alles toch anders dan normaal?

KLIMOP:

Hoe bedoelt u, anders?

VETHOED:

Nou, mevrouw Slot stuurt anders altijd twee geuniformeerde mannen. Vandaag kwam er slechts een en die was ook niet in uniform. Bovendien was het een al wat oudere man.

KLIMOP:

Ik kijk wel uit, hoor! Mij niet gezien! Daar wordt ik niet voor betaald, inspecteur. Dat werk kan behoorlijk gevaarlijk zijn. Dat is vandaag wel gebleken.

VETHOED:

Ja, dat klopt inderdaad. Maar hij had wel wat hulp kunnen gebruiken. Hij was al over de vijftig, nietwaar?

KLIMOP:

Over de vijftig. Was hij al zo oud? Dat had ik hem echt niet gegeven. Dus over de vijftig, zegt u?

VETHOED:

Zag u hem wel goed, mevrouw Klimop? U gaf hem immers het geld.

KLIMOP:

Ja, ik weet het. Maar ik lette eerlijk gezegd meer op het geld dan op zijn gezicht.

VETHOED:

Wat voor kleding droeg hij?

KLIMOP:

Een regenjas en een hoed, dacht ik. Ja, ik herinner me dat ik hem groette bij de voordeur. Ja, hij droeg een beige regenjas en een grijze hoed.

VETHOED:

Mooi, u wordt bedankt, mevrouw Klimop. Dat was alles.

KLIMOP:

Weet u al wie het deed, inspecteur?

VETHOED:

Ja, ik denk van wel. Ik heb tenminste een sterk vermoeden.

- Einde zichtversie-